

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและ
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์

โดยปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้ ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับ แก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จักใช้บังคับแก่ภาษีจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงเก็บที่บังคับเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่าย สัมหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน ซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ให้ถือว่าเป็นภาษีที่เก็บจากเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่
  - ในกรณีของสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์
    - ภาษีเงินได้ (PODATEK DOCHODOWY)
    - ภาษีเก็บจากค่าจ้างหรือเงินเดือน (PODATEK OF WYNAGRODZEN) และ
    - ภาษีรายได้เพิ่มเติม (PODATEK WYROWNAWEZY)

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีโปแลนด์")

ข. ในกรณีของราชอาณาจักรไทย - ภาษีเงินได้, และ

- ภาษีเงินได้น้ำมันปิโตรเลียม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญานี้จักใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกันซึ่งจะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันด้วย เมื่อสิ้นปีแต่ละปีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งให้ทราบแก่กันและกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ก. คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์หรือราชอาณาจักรไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด

ข. คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทหรือนิติบุคคลและหน่วยอื่นใด ซึ่งถือเป็นหน่วยที่เก็บภาษีได้ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด

ค. คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยใดซึ่งได้รับการปฏิบัติอย่างนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีแห่งกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด

ง. คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่าตามลำดับถึง วิสาหกิจที่ประกอบการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ประกอบการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

จ. คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์ หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจและในกรณีของราชอาณาจักรไทยหมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ

ฉ. คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

- ในกรณีของโปแลนด์ บุคคลธรรมดาใดก็ตามที่ถือสัญชาติโปแลนด์และทั้งนิติบุคคลใดๆ หรือสมาคม หรือหน่วยอื่นใดที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับในโปแลนด์

- ในกรณีของประเทศไทย บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติไทยและนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวง ที่ได้รับสถานะเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับในประเทศไทย

2. ในการที่รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งใช้บังคับอนุสัญญานี้ คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่น จักมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใดๆ ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นจำต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการ หรือสถานการจดทะเบียน หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ในทำนองเดียวกัน

2. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทของวรรค 1 บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจักวินิจฉัยตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

ก. ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัว และทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางผลประโยชน์อันสำคัญ)

ข. ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเก็บที่ที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติ

ค. ถ้าบุคคลธรรมดาที่อยู่เป็นปกติในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

ง. ถ้าปัญหาเรื่องของการมีถิ่นที่อยู่ไม่สามารถวินิจฉัยได้ตามบทบังคับของอนุวรรค ก. ข. และ ค. ของวรรคนี้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐนั้นแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบัญญัติของวรรค 1 บุคคลใดที่มีฐานะบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมด หรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะจักรวมถึง
  - ก. สถานจัดการ
  - ข. สาขา
  - ค. สำนักงาน
  - ง. โรงงาน
  - จ. โรงช่าง หรือคลังสินค้า
  - ฉ. เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการขุดทรัพยากรธรรมชาติ
3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จักไม่ถือว่ารวมถึง
  - ก. การใช้เครื่องอำนวยความสะดวก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
  - ข. การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบ
  - ค. การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
  - ง. การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อจัดหาข้อสนเทศ เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่างๆ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบของธุรกิจ
4. บุคคลใดที่กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนอกจากนายหน้า ผู้แทนที่ได้รับมอบหมายทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรกแต่ต้องมีเงื่อนไขว่า

ก บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัย ในรัฐนั้นซึ่งอำนาจในการทำสัญญา เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เพียงการซื้อขายหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ หรือ

ข บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐแรกนั้นซึ่งมูลภัณฑ์ของของสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจและดำเนินการสั่งซื้อหรือทำการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ

ค บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐแรกนั้น ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั่นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5 วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจักไม่ถือว่ามิใช่สถานประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนค้าต่างทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใด ที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นได้กระทำไปตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน

6 เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีบริษัทย่อยซึ่งเป็นบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือได้ดำเนินการทางการค้าหรือธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น (จะโดยผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทย่อยนั้นเป็นสถานประกอบการถาวรของบริษัทใหญ่

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จักมีนิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตามตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงาน ชุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือกำปั่น เรือและอากาศยานไม่ให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อันเนื่องจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จักเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจักถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จักยอมให้หักค่าใช้จ่ายของวิสาหกิจซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรทั้งสิ้นอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจหรือในกรณีที่บุคคลใดมิได้เรียกร้องให้เก็บภาษีโดยอาศัยกำไรสุทธิแท้จริงของสถานประกอบการถาวร บนมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของสถานประกอบการถาวรมิให้ข้อความใดในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐนั้นในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีดังกล่าว อย่างไรก็ตาม วิธีที่ใช้นั้นจะต้องเป็นวิธีซึ่งผลลัพธ์จักสอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้กำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อนๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำไรรวมรายการเงินได้ซึ่งระบุแยกอยู่ในข้อบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ไว้ด้วย บทบัญญัติของข้อนี้จักไม่กระทบกระเทือนต่อบทบัญญัติของข้ออื่นๆ เหล่านั้น

ข้อ 8

การขนส่งทางอากาศ

1. กำไรจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จักเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

2. บทของวรรค 1 จักใช้บังคับในทำนองเดียวกันกับการเข้าร่วมกลุ่มชนิดใดๆ โดยวิสาหกิจหลายแห่งซึ่งประกอบ การขนส่งทางอากาศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

ก วิสาหกิจของผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือ ร่วมทุนของวิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

ข บุคคลกลุ่มเดียวกันเข้าร่วมโดยทางตรงหรือทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับ เงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจอิสระ ดังนั้นถ้าใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งในวิสาหกิจทั้งสอง หากปราศจากเงื่อนไขเหล่านี้ นั้น แต่ก็มีได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น จึงอาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจ เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทจ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้และตาม กฎหมายที่ใช้อยู่ของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 20 ของจำนวนปันผลทั้งสิ้นถ้าผู้รับเป็นบริษัทเป็นเจ้าของ ทุนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 25 ในบริษัทที่จ่ายเงินปันผล วรรคนี้จะไม่มีผลบังคับต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับผลกำไรที่เงินปันผลได้หักออก
3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้นหรือสิทธิอื่นๆ อันไม่ใช่สิทธิเรียกร้องหนี้สิทธิในส่วนแบ่ง ผลกำไรตลอดจนเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำ สัญญา ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 ถึง 2 จักไม่ใช้บังคับ ถ้าหากผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้น ต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่ง สรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่าย หรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น ประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้จะทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นและเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นไม่ให้เกินกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นถ้าได้รับโดยสถาบันทางการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 อยู่ ดอกเบี้ยซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจักได้รับยกเว้นจากภาษีของรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก
4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 คำว่า "รัฐบาล"
  - ก. ในกรณีของสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์ หมายถึงรัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์และจักรวมถึง
    - ธนาคารชาติแห่งประเทศโปแลนด์ (NARODOWY BANK POLSKI) และธนาคาร HANDLOWY W. WARSZAWIE S.A. ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมของธนาคารที่ได้ดำเนินการภายในขอบข่ายแห่งอำนาจหน้าที่ปกติของธนาคารกลาง
    - สถาบันทั้งหลายที่มีทุนทั้งหมดเป็นของรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น อันอาจจะตกลงเป็นระยะๆ ระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
  - ข. ในกรณีของประเทศไทย หมายถึงรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและจักรวมถึง - ธนาคารแห่งประเทศไทย และ
    - สถาบันทั้งหลายที่มีทุนทั้งหมดเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอันอาจจะตกลงเป็นระยะๆ ระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
5. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล พันธบัตรหรือหุ้นกู้ ไม่ว่าจะมีส่วนประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิมีส่วนร่วมในผลกำไรหรือไม่และสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดและส่วนเกินใดๆ ของจำนวนที่จ่ายตามสิทธิเรียกร้องหนี้นั้นๆ ต่อจำนวนที่ให้ยืมไปตลอดจนเงินได้อื่นๆ ทั้งหมดซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเงินได้จากทำให้ผู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

6. บทของวรรค 1 และ 2 จักไม่ใช้บังคับ ถ้าหากผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสิทธิเรียกร้องนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้น กับธุรกิจที่ดำเนินงานผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น ในกรณีเช่นนี้บทบัญญัติของข้อ 7 จักใช้บังคับ

7. ดอกเบี้ยจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งสถานประกอบการถาวรอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้นและดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดังนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่าจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

8. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องนั้นอันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้นบทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจักเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นแต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจักไม่เกิน

ก ร้อยละ 5 ของจำนวนทั้งสิ้นของคำสิทธิ ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนสำหรับการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม, ศิลปกรรม หรือวิทยาศาสตร์ใดๆ ไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์หรือเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์ หรือการกระจายเสียง

ข ร้อยละ 15 ของจำนวนทั้งสิ้นของคำสิทธิอื่นๆ

3. แม้จะมีบทของวรรค 2 อยู่ คำสิทธิหรือการจ่ายเงินอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน จ่ายให้แก่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือบริษัทซึ่งเป็นของรัฐ ในเรื่องเกี่ยวกับฟิล์มหรือเทป ก็จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

4. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ข้อนี้หมายถึง การจ่ายเงินชนิดใดก็ตามที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนจากการจำหน่ายหรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดในงานวรรณกรรม, ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์หรือเทปบันทึกภาพสำหรับ

โทรทัศน์ หรือการกระจายเสียง สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้สิทธิในการใช้ข้อสนเทศเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จักไม่ใช้บังคับในกรณีที่ได้รับคำสิทธิ ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่าคำสิทธินั้นเกิดขึ้นซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องกับในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดคำสิทธินั้น ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น คำสิทธิถูกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้นในกรณีเช่นบทบัญญัติของข้อ 7 จักใช้บังคับ

6. คำสิทธิจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้น องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้จ่ายคำสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันเกี่ยวข้องกับในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น คำสิทธิเช่นนั้นจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น คำสิทธิที่จ่าย เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะต้องลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นจักคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ ของอนุสัญญา

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งสถานประกอบการถาวร (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ผลได้จากการจำหน่าย เรือ และอากาศยาน ที่ใช้ในการคมนาคมระหว่างประเทศ และสินทรัพย์อย่างอื่นนอกเหนือไปจากอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวพันกับการใช้งานของเรือและอากาศยาน จะเรียกเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่นๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน เก็บภาษีได้เพียงในรัฐนั้น นอกเสียจากว่ากิจกรรมนั้นกระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้เกี่ยวกับการให้บริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระที่กระทำขึ้นภายในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้โดยรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้ว่าจะมีบทของวรรค 1 บังคับอยู่ เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่นๆ ที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง มิให้เก็บภาษีภายในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้า
  - ก ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง เพียงชั่วระยะหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
  - ข ผู้รับมิได้มีสถานประกอบการประจำในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะรวมกันไม่เกิน 183 วันในปีนั้นๆ และ
  - ค เงินได้นั้นไม่ตกเป็นภาระของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. คำว่า "บริการวิชาชีพ" รวมถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลป การศึกษา และการสอนรวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทัศนศึกษา วิศวกร สถาปนิกและทันตแพทย์

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ในบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 17, 18, 19 และ 20 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน จักเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่า การจ้างงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าได้ปฏิบัติการเช่นว่าแล้ว ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้เฉพาะได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในการรับจ้างทำงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จักเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐแรก ถ้า
  - ก ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา ซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
  - ข ค่าตอบแทนนั้นได้จ่ายโดย หรือนามของนายจ้างซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง และ
  - ค ค่าตอบแทนไม่ตกเป็นภาระของสถานประกอบการถาวรซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานซึ่งได้ปฏิบัติในเรื่องหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับ ในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง นั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 14 และ 15 อยู่รายได้ที่นักแสดงสาธารณะเช่นนักแสดงละครภาพยนตร์ วิทยุ และโทรทัศน์ และนักดนตรี และนักกีฬา ได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งได้มีการกระทำกิจกรรมนั้น

2. ในกรณีที่เงินได้ ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลของนักแสดงสาธารณะ เกิดขึ้นกับผู้อื่นมิใช่ตัวผู้แสดงเอง ถึงแม้ว่าจะมีผลของข้อ 7, 14 และ 15 บังคับอยู่ เงินได้นั้นอาจจะเก็บภาษีในรัฐที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงสาธารณะเกิดขึ้นได้

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จักไม่ใช้บังคับในกรณีของการจัดแสดงทางวัฒนธรรมหรือรายการกีฬาที่รัฐผู้ทำสัญญาเป็นผู้จัด หรือจัดในนามของรัฐผู้ทำสัญญานั้น

ข้อ 18

งานรัฐบาล

ค่าตอบแทนรวมทั้งเงินบำนาญที่จ่ายโดยหรือจากทุนที่ก่อตั้งขึ้น โดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ในการปฏิบัติงานอันมีลักษณะเป็นงานรัฐบาล อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

ข้อ 19

นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในทันทีก่อนจะเข้ามาในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง เคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการเข้ามาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นเพียงเข้ามาเพื่อ

- ก ศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือในสถานศึกษาที่เป็นที่ยอมรับกัน หรือ

ข เข้ารับการอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติอาชีพการงานหรือการค้า หรือ

ค ศึกษา หรือดำเนินการวิจัยในฐานะผู้ได้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การของรัฐบาล ของการ ศาสนา ของการกุศล ของวิทยาศาสตร์ ของวรรณกรรม หรือของการศึกษาให้ยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกในส่วนที่ เกี่ยวกับ เงินที่ส่งจากต่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การเล่าเรียน การศึกษา การวิจัยหรือการอบรม ทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล และเงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ให้อำนาจในรัฐนั้น (นอกเหนือจากการให้บริการของผู้ฝึกงาน หรือที่ รับการอบรม แก่บุคคลหรือหุ้นส่วน ที่ให้การฝึกงานหรืออบรมนั้น) แต่มีเงื่อนไขว่าเงินได้เช่นนั้นต้องจำเป็นสำหรับการ ครองชีพและการศึกษาของผู้นั้น

ข้อ 20

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งโดยคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้าย กันของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ของการสอนหรือทำการวิจัยที่สถาน ศึกษาดังกล่าว และผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในเวลาใกล้ชิดก่อนการเยือนนั้น จักได้รับการยกเว้นจากภาษี ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับค่าตอบแทนใดๆ สำหรับการสอนหรือการวิจัยนั้นๆ สำหรับระยะเวลาหนึ่ง ไม่เกินสองปี จากวันที่เข้ามาในรัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จักไม่ใช่บังคับเงินได้จากการทำวิจัยหากการวิจัยเช่นนั้นกระทำขึ้นโดยมิใช่เพื่อสาธารณ ประโยชน์ แต่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคนหรือหลายคน โดยเฉพาะเป็นสำคัญ

ข้อ 21

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในกรณีที่บุคคลที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับเงินได้จากรับผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและเงิน ได้ นั้น ตามบทแห่งอนุสัญญานี้ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ใ้รัฐแรกยกเว้นภาษี สำหรับเงินได้ดังกล่าวโดยอยู่ในบังคับแห่งวรรค 2 แต่ในการคำนวณภาษีจากเงิน ได้ส่วนที่เหลือของ บุคคลนั้นอาจใช้อัตราภาษีอันจกพึงใช้ได้ ถ้าหากว่าเงิน ได้รับจากการยกเว้นนั้นไม่ได้รับการยกเว้นนั้นไม่ได้รับยกเว้นเช่น ว่าเป็น
2. ในกรณีที่บุคคลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและเงิน ได้ นั้น ตามบทบัญญัติของข้อ 10 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ใ้รัฐแรกยอมให้มีการหักจากภาษีเงิน ได้ของ บุคคลนั้น เป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่ชำระ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านี้จะต้องไม่เกินจำนวนภาษีที่เป็น ส่วนลดอันสมควรกับเงิน ได้ที่ต้องเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นตามที่คำนวณไว้ก่อนที่จะมีการหัก

ข้อ 22

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติในพฤติการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจการมอย่างเดียวกัน
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากร และข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือปฏิบัติตาม
4. บทของข้อนี้มีให้แปลความเป็นการผูกพัน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอันที่จะให้ค่าลดหย่อนการผ่อนผัน และการหักลงเพื่อวัตถุประสงค์ทางภาษีซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
5. ภาษีจากเงินได้ ทุน และเงินชำระจากกำไรสูงประมาณ พระกาติชะซีสกู (Wpraty z Zysku) ซึ่งภายใต้บังคับของกฎหมายโปแลนด์ที่กำกับวิสาหกิจสังคมนิยมแห่งโปแลนด์เจ็ดนอสติ กอสโนคาเกี (Jednostki Gospodark Uspolecznonej) ให้ใช้บังคับเฉพาะวิสาหกิจดังกล่าวเท่านั้น และไม่ให้อ้างเป็น "ภาษีอากร" ตามวัตถุประสงค์แห่งข้อนี้
6. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรทุกชนิดทุกลักษณะ

ข้อ 23

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจักพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจักพยายามแก้ไขถึงข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้ออนุสัญญาฯ นี้ โดยความตกลงร่วมกันเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจหรือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฯ นี้

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อให้มีความตกลงตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกันการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยทางคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข้อ 24

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจากแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญาฯ นี้และตามกฎหมายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญาฯ นี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายดังกล่าวสอดคล้องกับอนุสัญญาฯ นี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่แลกเปลี่ยนกัน จัดถือว่าเป็นความลับ และจักไม่เปิดเผยแก่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ใดๆ นอกจากผู้เกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการเก็บภาษีอากรซึ่งอยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญาฯ นี้

2. ไม่มีกรณีใดที่จักแปลความบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับของรัฐผู้ทำสัญญาใดๆ หนึ่งให้

ก ดำเนินมาตรการด้านบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาฯ นั้น หรือ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญาฯ นั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ค ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้าธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิชาชีพหรือกรรมกรวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

ข้อ 25

เจ้าหน้าที่ทางทูต และ กงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาฯ นี้จักกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 26

การใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้กำหนดให้ได้รับการสัตยาบันและจะได้รับการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันที่กรุงวอซอร์
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และให้มีผลบังคับต่อเงินได้ในปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชี ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ 27

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้โดยวิธีทางการทูต โดยแจ้งรัฐอีกรัฐหนึ่งถึงการบอกเลิกไม่ช้ากว่าวันที่ 30 ของเดือนมิถุนายนของปีปฏิทินใดๆ ภายหลังจากกำหนดห้าปีนับแต่ปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาจักเป็นอันเลิกมีผลบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ของปีปฏิทิน หรือรวมระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อมาที่การบอกเลิกได้มีขึ้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างทำยนี้ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้องเพื่อการนี้จากรัฐบาลของแต่ละประเทศได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำ ณ กรุงทพฯ เมื่อวันที่ 8 ธันวาคมของปี ค.ศ.1978 เป็นต้นฉบับ 2 ชุดเป็น ภาษาโปแลนด์หนึ่งฉบับ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษหนึ่งฉบับทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีสงสัยให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษบังคับ

ในนามของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามของรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนโปแลนด์

ลงนาม อุปดิษฐ์ ปาจริยางกูร

ลงนาม เอมีล วอยตาเชค

(อุปดิษฐ์ ปาจริยางกูร)

(เอมีล วอยตาเชค)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ